

MIKEÁS KÖNYVE

1-7. FEJEZET

„Ez volt az Úr Igéje, amely a móreseti Mikeáshoz szólt Jótámnak, Áháznak és Ezékiásnak, Júda királyának idejében. Ezt látta Samáriáról és Jeruzsálemről” (1. vers).

Mikeás nagyjából Ézsaiással egyidőben prófétált.

A Királyok második könyvében olvashatunk Aházról, aki a déli királyság, vagyis Júda egyik gonosz királya volt. Nem azt tette, amit helyesnek lát az Úr, sőt áldozóhalmokat alakított ki Jeruzsálemben a hamis istenek imádatára. Ezékiás ezzel szemben jó király volt, aki trónra lépése után számos reformot hajtott végre. Ha Mikeás próféciaja Ezékiás király uralkodásának idejére tehető, akkor Izráel, vagyis az északi királyság veresége után járunk. Az asszírok már meghódították az északi királyságot, Ezékiás idejében pedig a déli királyság ellen intéztek támadást, az Úr viszont közbelépett, így végül vereséget szenvedtek.

Mikeás próféciaja pedig Samária és Jeruzsálem ellen szól.

„Halljátok meg mind, ti népek, figyeljen a föld, és aki rajta él! Mert az én Uram, az Úr, tanúskodik ellenetek, igen, az Úr az ő szent templomából” (2. vers). Arra hívja tehát az embereket, hogy hallják meg, mit szól Isten ellenük.

„Az Úr eljön szent helyéről, leszáll, és a föld magaslatain lépked” (3. vers).
„Megolvadnak alatta a hegyek, és a völgyek meghasadoznak, mint a viasz a tűztől, vagy mint a lejtő a lezúduló víztől” (4. vers). *„Jákób bűne miatt történik mindez, és Izráel házának vétkei miatt. Honnan ered Jákób bűne? Nem Samáriából?”* – ahol az északi királyságban először vezették be a Baal imádatát.

„Honnan ered Júda vétke? Nem Jeruzsálemből?” - az áldozóhalmokat Áház uralkodása alatt Jeruzsálemben hozták létre.

„Samáriát romhalmazzá teszem, mezővé és szőlőskertté, lezúdítom köveit a völgybe, még az alapjai is előtűnnek” (5 -6. vers) - vagyis az épületeket egészen az alapokig lerombolják majd.

Ha ma Izráel területén jársz, és Sikemet elhagyva Megiddo felé veszed az irányt, egy szépséges völgyhöz érkezel. Ez a dimbes-dombos rész már Samária, ahol mindent olajfák és gyümölcsfák borítanak. Ha a főútra térsz és elindulsz felfelé Samária irányába, először egy kapuhoz érkezel, amely a római megszállás idején a város bejárata volt. Ha tovább mész azon az úton, római oszlopokat találsz mindkét oldalon, Samária városát ugyanis a rómaiak építették újjá.

A hegy tetejére érve Aháb és Omri palotáját találod – ezek egykor impozáns paloták voltak, amelyeket elefántcsont bútorokkal rendeztek be. Samária városa valaha mesés szép város volt ott a hegytetőn. A városlakók bevehetetlennek gondolták Samáriát – de Isten mégis megjövendölte pusztulását.

Ha ellátogatsz ma arra a helyre, még mindig megnézheted, hogy hol gurították le a köveket a hegyen, sőt láthatod a romokat is. A prófécia valóban beteljesült – előtűntek a város alapjai, láthatóvá váltak Aháb és Omri egykori palotáinak alapjai is. A város elpusztult, és mind a mai napig romokban hever.

„Bálványszobrai mind összetörnek, és minden szerzeménye tűzben ég el. Minden bálványát megsemmisítem, mert paráznák béréből gyűjtötte azokat, paráznák bérévé lesznek ismét. Emiatt gyászolok és jajgatok, mezítláb és ruhátlanul járok. Üvöltök gyászomban, mint a sakálok, és jajgatok, mint a struccok. Mert halálos a csapás, amely Júdát érte” – az északiak bálványimádása a délieket is megfertőzte, mert ők is szent ligetekben és áldozóhalmokon kezdtek áldozni –

„egészen népem kapujáig, Jeruzsálemig eljutott” (7-9. vers) – az asszír támadásra utalva. *„Ne mondjátok el Gátban, ne is sírjatok! A Bét-Afrában lakók a porban fetrengjenek!”* (10. vers).

Gát a filiszteusok egyik jelentős városa volt. Amikor Dávid Sault és Jonatánt gyászolta, ugyanezt a parancsot adta: „Ne mondjátok el Gátban!”. Nem akarták, hogy ellenségeik örvendezzenek fájdalmukon, hiszen általában a filiszteusok nagy előszeretettel ünnepeltek, amikor meghallották, hogy Isten népe bajba keveredett. Emlékezzünk csak Sámson történetére. Amikor bevonszolták Sámson a filiszteus

isten, Dágón házába, az volt a szándékuk, hogy kigúnyolják Sámsont és ünnepeljék tehetetlenségét. Ezért mondogatták tehát többen is az Igében, hogy nem mondják el Gátban – nehogy a ellenség örvendezhessen Isten népének sanyarú sorsán.

A próféta a továbbiakban szójátékokban fejezi ki mondanivalóját, bár a fordításokból ez nem derül ki.

„Vonulj el, Sáfír lakossága, szégyenkezve, meztelenül! Nem mer kijönni a lakosság Caanánból, Bét-Écel gyásza miatt nem lehet ott megmaradni” (11. vers).

A Sáfír kifejezés annyit jelent, szépséges, a Caanán pedig azt jelenti, menetelni – vagyis a menetelés lakói nem meneteltek.

„Mennyire várja a jó hírt Márót lakossága!” – a Márót keserűséget jelent - *„Milyen veszedelem jött az Úrtól Jeruzsálem kapujára!”* (12. vers) – ismét utalás ez az asszír támadásra.

„Fogj lovat harci kocsid elé, Lákis lakossága!” – a Lákis azt jelentette, lovak városa – *„Itt kezdődött el a vétke Sion leányának.”*

Lákis egyike volt azoknak a megerősített városoknak, amelyeket az asszírok elfoglaltak a támadás során. Jeruzsálem viszont már nem került asszír kézre, mert Isten közbeavatkozott.

„Bizony benned találhatók Izráel bűnei!”. „Ezért adj válólevelet Móreset-Gátnak! Akzib házai megcsalják Izráel királyait” (13-14. vers).

Az Akzib szó hazugságot jelent, vagyis a hazugság házai megcsalják majd Izráel királyait. Azt olvassuk tehát, hogy a „szépséges” lakossága szégyenkezve és meztelenül vonul el, a „menetelés” lakói nem mernek majd menetelni, a „keserűség” lakossága jó hírt vár, a „lovak városa” lakóinak pedig lovat kéne fogniuk harci kocsijaik elé – mindez Mikeás szójátékoka

„Elhozom, aki meghódít téged, Marésa lakossága! Adullámig terjed csak Izráel dicsősége” (15. vers).

Majd a gyászról ír: Előbb leborotválták a hajukat, azután harminc napig növesztették, majd ismét leborotválták, és a levágott haját felajánlották az Úrnak

égőáldozatul. Abban a kultúrában ez volt a gyász jele, ennek gyakorlata pedig mind a mai napig fennmaradt. Amikor például haláleset van a családban, a férfiak gyakran harminc napig nem borotválkoznak. Sok rabbi persze egyébként is hosszú szakállt növeszt, de mi valóban találkoztunk már olyan barátunkkal Izraelben, aki hosszú szakállat növesztett, mert meghalt az egyik családtagja. Szakállukon kívül ilyenkor általában harminc napon át a hajukat is növesztik a gyász jeléül.

„Vágd le a hajad gyászodban drága gyermekeid miatt!”

„Olyan kopaszra nyírd magad, amilyen a keselyű nyaka, mert fogságba mennek a tieid!” (16. vers). A gyermekek egy részét lemészárolták, az életben maradtakat pedig fogságba hurcolták. Elérkezett tehát a gyász ideje.

Isten a 2. fejezetben tovább sorolja Izrael elleni vádait: *„Jaj azoknak, akik álnokságot és gaztetteket terveznek fekvőhelyükön, és kora reggel végrehajtják, mert van hozzá hatalmuk!”* (1. vers) – vagyis azokról van szó, akik visszaélnék hatalmukkal. *„Mekívánják a mezőket, és elrabolják”* –

Itt valószínűleg Nábót szőlőjére gondolhatott, ami egy napon megtetszett Aháb királynak. Mivel Nábót, a tulajdonos nem akarta eladni neki szőlőjét, a király elszomorodott. Amikor felesége megkérdezte tőle, hogy mi baja, a király elnyafogta neki problémáját. *„Nábót nem hajlandó üzletet kötni! Pedig annyira akarom azt a szőlőt!”* – toporzékolt a király. A felesége azzal nyugtatta, ő majd elintézi a dolgot. Fel is bérelt néhány gazfickót, hogy hamisan tanúskodjanak Nábót ellen, így Nábótot végül halálra kövezték. A király pedig hamarosan ezt a hírt kapta: *„Nábót halott. Menj és vedd birtokba a szőlőt!”*. Aháb felesége, a gonosz Jezábel, erőszakkal vette el a tulajdonát. Visszaélt a hatalmával, és saját javára használta.

„Mekívánják a mezőket” – Nábót szőlőjét is megkívánták – *„és elrabolják, a házakat is elveszik, kihasználják az embert és házát, őt magát és birtokát”* (2. vers).

Vegyük észre az árulkodó jeleket: először is az irigység, másodsorban az erőszak, harmadsorban pedig az elnyomás – mindhárom dolog mindennapossá vált Samáriában. Ezért öntötte ki rájuk Isten az ítéletét, és ezért engedte meg az asszíroknak, hogy fogságba hurcolja őket.

„Azért ezt mondja az Úr: Most én tervezek rosszat e nemzetség ellen, nem húzhatjátok ki belőle a nyakatokat, és nem járhattok kevélyen, mert gonosz idő lesz az!” (3. vers). „Azon a napon példázatot költenek és siratóéneket mondanak rólatok, amely így szól: Végünk van, el kell vesznünk! Népem öröksége gazdát cserél! Jaj, elveszik tőlünk, és bitorlók közt osztják szét mezeinket! Ezért nem lesz senki, aki földet mérjen sorsolással az Úr gyülekezetében” (4-5. vers).

Abbamarad az áldozatok bemutatása Isten templomában, és nem lesz senki, aki sora kerülhetne – amit egyébként sorsolással döntöttek el. Azt mondogatták Isten prófétáinak, hogy ne prédikáljanak:

„Ne prédikáljatok – prédikálják ők -, ne prédikáljatok ilyeneket! Nem érhet minket ilyen szégyen! Szabad-e ilyet mondani Jákób házáról? Talán elfogyott az Úr türelme? Ilyeneket tenne velünk? Az ő igéi javára válnak annak, aki becsületesen él!” (7. vers). „A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem” – vegyük csak észre, hogy bár ellenszegültek Istennek, Isten mégis saját népének nevezi őket. Micsoda szeretet ez, amely nem enged el!

„A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem, a köntösről a palástot letépi a gyanútlanul járókról, a háborútól idegenkedőktől” (8. vers – Károli). „Népem asszonyait kiűzitek kényelmes otthonukból, gyermekeitektől elveszitek ékes országomat örökre. Keljetez föl, menjetez innen, mert nincs itt nektez hely! Elpusztultok a tisztátalanság miatt, a megsemmisítő pusztulás miatt! Ha egy szélhámos és csaló így hazudozna: Borról és italról prédikálok, az lenne csak prófétája ennek a népnek!” (8-11. vers).

Nem akarták meghallani Isten szavait, így inkább azt mondták Mikeásnak, többé ne prófétáljon. De amikor valaki más jelent meg hirtelen, és azt hirdette, hogy a bőség és a bor napjai várnak a népre, őt azonnal prófétaként üdvözölték és nagyonis szívesen hallgatták.

Az ember azóta sem változott sokat. Az emberek ma sem akarják meghallani, hogy Isten egy napon kiönti majd ítéletét a bűnös világra. Sokkal inkább szeretik azt hallani, hogy minden rendben lesz, ne aggódjunk, és gondolkodjunk pozitívan, mert a

végén minden jól alakul. Erre persze azonnal azt kiáltják: „Mondj még ilyeneket!”. Ahogy egyre gyorsabban süllyed a hajó, nem akarják meghallani az igazságot, Isten pedig megfeddi őket, hogy az igazság helyett hazugságokat akarnak elhinni.

Isten most Izráel maradékát említi, akikben munkálkodni fog: *„Összeszedem az egész Jákóbot, összegyűjtöm Izráel maradékát. Összeterelem őket, mint juhokat a karámba, mint nyáját az akolba, tömegestül lesznek ott emberek. Előttük megy, aki utat tör, áttörnek, átmennek a kapun, és kivonulnak. Előttük megy át királyuk, élükön maga az Úr”* (12-13. vers).

Az Úr ezután az eljövendő ítéletről szól azok ellen, akiket fogságba hurcoltak.

„Ezt mondtam: Halljátok meg, Jákob előjárói, Izráel házának vezetői! Nem tinetek kell-e ismerni a törvényt? Ti gyűlölitek a jót, és szeretitek a rosszat! Lenyúzzátok az emberekről a bőrt, és csontjaikról a húst. Ti megettétek népem húsát, lenyúztátok róluk a bőrt, csontjaikat összetörtétek, és feldaraboltátok, mint a húst, amely fazékba vagy bográcsba kerül. Majd kiáltanak még az Úrhoz, de ő nem válaszol nekik, hanem elrejtí orcáját előlük akkor, mert gonosz tetteket követtek el” (1-4. vers). *„Ezt mondja az Úr azokról a prófétákról, akik félrevezetik népemet, akik békességet hirdetnek, ha van harapnivalójuk, de hadat indítanak az ellen, aki nem ad nekik enni”* (5. vers).

Isten felemeli a hangját a nép ellen gonosz cselekedeteik miatt, sőt figyelmezteti őket, hogy hamarosan eljön ítélete, bár a nép nem akarta meghallani szavait. De az ítéletnek mégis el kell jönnie. A próféták pedig békességet hirdetnek, de félrevezetik az embereket.

„Olyan éjszaka száll rátok, amelyben nem lesz látomás, és olyan sötétség, amelyben nem lesz jövendölés. Leáldozik a próféták napja, nappal is sötétség borul rájuk. Szégyent vallanak a látnokok, pironkodnak a jósök, eltakarják arcukat mindnyájan, mert nem kapnak választ Istentől” (6-7. vers).

Isten nem szól többé hozzájuk. És ez is történt – Isten 400 éven át csendben maradt. Majd egyszercsak megjelent Keresztelő János a pusztában.

„Engem azonban betölt az Úr lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkét” (8. vers). „Halljátok meg ezt, Jákób házának előljárói, Izráel házának vezetői, akik utáljátok a törvényt, és minden igaz ügyet kiforgattok! Vérontással építitek a Siont, álnoksággal Jeruzsálemet! Előljárói megvesztegetve bíraskodnak, papjai megkérik az árát a tanításnak, prófétái pénzért jósolnak, és még az Úrra hivatkozva mondják: Közöttünk van az Úr, nem érhet minket baj!” (9-11. vers).

A lelki és helyi vezetők egyaránt romlottak voltak. Az emberek előljárói, az emberek bírái, a városi tanács tagjai mind kenőpénzeket fogadtak el. A szolgálat is hivatásossá vált - hivatásos papok tanítottak fizetésért cserébe. A próféták pénzért jósoltak, miközben azt mondogatják: „Az Úr velünk van, nem érhet bántódásunk!”.

„Ezért miattatok felszántják a Siont, mint a mezőt, Jeruzsálem romhalmaz lesz, a templomhegy pedig erdős magaslat” (12. vers).

Jeruzsálem romhalmazzá vált.

Shilo professzor abban a romhalmazban folytatott ásatásokat, amely Mikeás prófeciájának idején Jeruzsálem volt. Bár az asszír támadástól megmenekült Jeruzsálem, a babiloniak később Nebukadneccár vezetésével elpusztították és kifosztották a várost, lerombolták a templomot, a város falait, a házakat. Érdekes ásatások folytak az úgynevezett ófeli hegyen, amely a Siloámi-medence felett húzódik. Arról a hegyről van szó, amely a Gihóni-forrásnál emelkedik a magasba, ahol Ezékiás az alagutat ásatta. Azon a hegyen található Dávid városa – maga a hegyvonulat tovább folytatódik egészen a Templomhegyig, vagyis ez alapján Mórijjá hegyének része.

Az ezen a területen végzett ásatások többek között feltárták azokat a házakat, amelyekben Mikeás próféta idején éltek az emberek. Érdekes, hogy a házakban sok bálványszoborra bukkantak – hamis istenekre, melyeket a házlakók imádtak. El sem hinné az ember, mennyi ilyen bálványra bukkantak! Bár a próféták figyelmeztették őket, a nép mégis bálványimádásra adta a fejét, és ennek eredményeként pedig el kellett pusztulniuk. A hamis próféták persze azt mondogatták, hogy minden rendben lesz, Isten velük van. Pedig Isten készen állt, hogy kiöntse ítéletét a népre.

Ezen a ponton a jövőbe tekintünk – az itt olvasottak egyelőre még nem következtek be, bár hamarosan megvalósulnak, mégpedig a közeljövőben.

„Az utolsó napokban az Úr házának hegye szilárdan fog állni a hegyek tetején. Kimagaslik a halmok közül, és özönlének hozzá a népek” (1. vers).

Isten uralkodni kezd a földön, és az Úr házának a hegye szilárdan áll majd.

„Eljön sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az Úr hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról jön a tanítás, és az Úr igéje Jeruzsálemből” (2. vers) –

Itt most már a királyság koráról van szó, amikor Jézus újra eljön, és uralkodik. Az Úr neki adja Dávid trónját, ő pedig *„megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké”* (Ézs. 9:6). A népek pedig ezt mondják: *„Gyertek, menjünk fel Jeruzsálembe! Ülünk oda Jézus lábához, és tanuljunk tőle!”.*

Azokban a napokban szeretnék én igazán ellátogatni Izraelbe! Amikor ott ül trónján az Úr, és uralkodik Sionban. Milyen izgalmas is lesz az! Szerencsére akkor majd nem egy rozoga 747-essel kell Izraelbe repüljünk! Isten akkorra egy teljesen új közlekedési módot készít el nekünk. Elmegyünk Jeruzsálembe, és amikor megérkezünk, ott lesz Jézus, és tanít majd bennünket az Atya útjaira. Odaülhetünk Jézus lábához, és egyszerűen csak tanulhatunk tőle! *„Mert a Sionról jön a tanítás, és az Úr igéje Jeruzsálemből”* – milyen csodálatosan hangzik! Alig várom!

„Ítéletet tart a sok nép fölött, és megfenyíti a távoli, erős nemzeteket. Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul” (3. vers).

Engem nagyon felbosszant, amikor gyakran a politikusok utalnak erre az igére, és azt sugallják, hogy ha rájuk szavazunk, ők elhozzák az életünkbe ezt az időszakot. Pedig ezt a kort nem egy politikus teremti majd meg – addig nem köszönthet be, amíg Jézus, a Békesség Fejedelme el nem jön és uralkodni nem kezd békességben és igazságban. Nem olyasmi ez, amire az ember valaha is hatással

lehet. Sőt, most is éppen ennek az ellenkezőjét tesszük. Úgy is mondhatjuk, hogy most éppen kapáinkból kovácsolunk kardokat.

Nekem ez az ige azt sugallja, hogy a királyság korában a fegyverkezésre szánt pénzt – ami szinte a csődbe vezet ma Amerikát -, a mezőgazdasági fejlesztésre használják majd fel. A múlt évben a világ országai körülbelül ezer milliárd dollárt költöttek fegyverekre és országuk védelmére. Képzeljük csak el, mi történne, ha ezer milliárd dollárt költöttünk volna a mezőgazdaság fejlesztésére! Többé nem éheznének emberek ezrei Kambodzsában és Etiópiában. Mindenkinek jutna elég, és nekünk sem kéne egy dollárt fizetni egy fél kiló kenyérért, ha ennyi pénzt fordítanánk a föld élelmezésére.

„Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem rettentí őket. Maga a Seregek Ura mondta ezt!” (4. vers).

Akkor majd nyugodtan elküldheted gyermekedet a boltba egy tejért, és nem kell amiatt aggódnod, hogy valaki útközben molesztálja, vagy elrabolja őket. Nyugodtan elmehetsz este sétálni a tengerpartra, és nem kell amiatt aggódnod, hogy valaki rád támad. Minden ember békében és biztonságban él majd – senkitől sem kell félnünk, az ajtót sem kell bezárnunk éjszakára. „Maga a Seregek Ura mondta ezt!” – és ezért egészen biztosan eljön ez a nap!

„Ha minden nép a maga istenének nevében jár is, mi az Úrnak, a mi Istenünknek nevében járunk mindörökké” (5. vers).

Szó szerint így is fordíthatnánk ezt a részt: most minden ember saját istenének a nevében jár, azon a napon viszont Jahve nevében járnak majd.

„Azon a napon – így szól az Úr – összeszedem a sántákat, összegyűjtöm a szétszórtakat, akikre veszedelmet hoztam” (6. vers) – az Úr itt megjövendöli, hogy egy napon ismét összegyűjti a zsidókat, Izrael népét, akiket üldöztek és sanyargattak.

„A sánták meg fognak maradni, a gyengék erős nemzetté lesznek, és az Úr uralkodik fölöttük a Sion hegyén, mostantól fogva örökké” (7. vers).

Ézsaiás is ezt írja: *„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!”* (Ézs. 9:6).

„És te, őrtornya a nyájnak, Sionnak várhegye! Visszatér hozzád, és helyreáll a régi hatalom, Jeruzsálem királysága” (8. vers).

„Miért kiáltozol annyira? Nincsen királyod? Vagy elpusztult a tanácsadód, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint a szülő asszonyt?” (9. vers).

Mielőtt ez megtörténik, Izrael életében egy fájdalmas időszaknak kell eljőnie – de amikor Izrael vajúdni kezd, amikor a zsidó nép megváltójáért kiált, akkor eljön Krisztus, és erről az Ézsaiás 66-ban is olvashatunk.

Jézus a következőket mondta a zsidóknak: *„Mert mondom nektek: nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”* (Máté 23:39). Az úr felment a mennybe az Atyához, és addig nem is tér vissza, amíg a zsidó nép vajúdásában fel nem kiált: *„Áldott, aki az Úr nevében jön!”*.

„Gyötrődj és kínlódj, Sion leánya, mint a szülő asszony! Mert el kell távoznod a városból, a mezőn fogsz tanyázní” – kiűzik őket a pusztába, ahol Isten táplálja majd őket „ideig, időig és idő feléig”, vagyis három és fél évig.

„Babilóniába kell menned” – ami a mai Iraknak felel meg – *„onnan menekülsz meg, ott vált meg téged az Úr ellenségeid hatalmától”* (10. vers). *„Most sok nép gyűlt össze ellened. Ezt mondják: Elbukott! Megvetéssel nézhetünk a Sionra!”* (11. vers). Sokan megvetéssel néznek Jeruzsálemre.

„De ők nem ismerik az Úr gondolatait” – ma pontosan ez történik. Számos ország, kiváltképp az arab országok szent háborúra hívnak Izrael ellen, és sok nép gyűlik össze Izrael ellen. Azt hiszem, Izrael abban a szerencsétlen helyzetben van, hogy talán a világ legmagányosabb országa. Szinte minden ország ellene van, ahogy azt Zakariás is megprófétálta. Ha az Úr nem állna Izrael oldalán, bizony nagy bajban lenne!

„De ők nem ismerik az Úr gondolatait” – mindenki Jeruzsálemre tekint, és azt mondogatják, hogy Jeruzsálemet nemzetközi várossá tesszük!

„De ők nem ismerik az Úr gondolatait, és nem értik tervét. Hiszen ő gyűjtötte össze őket, mint kénéket a szérűre. Indulj és csépelj, Sion! Mert olyanná teszem szarvaikat, mint a vas, patáikat pedig olyanná, mint az érc, és összezúzol sok népet, szerzeményüket az Úrnak áldozod, vagyonukat az egész föld Urának” (12-13. vers).

A szarv mindig az erőt jelképezi – Isten megígéri, hogy Izrael szarvait olyanná teszi, mint a vas. Patáit pedig olyanná, mint az érc – vagyis arra használja majd őket, hogy ítéletét kiöntse ezekre a népekre.

„És összezúzol sok népet, szerzeményüket az Úrnak áldozod, vagyonukat az egész föld Urának” – tehát Izrael kifosztja majd őket és jelentős zsákmányra tesz szert.

Ezékiel könyvében azt olvassuk, hogy amikor Izraelt összegyűjti az Úr és ismét egy néppé kovácsolja őket, Isten egy gonosz gondolatot hint el Magóg vezetőinek a fejében – ez a terület konkrétan napjaink Oroszországának felel meg -, és kivezeti őket egész haderejükkel: Irakkal, Iránnal, Tógarmával együtt, ami a balkán államoknak felel meg, és Gómerrel, vagyis a kelet-európai országokkal együtt. És csatlakozik hozzájuk Líbia és Etiópia is.

Ezek az országok elindulnak, hogy megtámadják a Közel-Keletet és megszerezzék az ottani hatalmas olajkészleteket. Amikor azonban Izrael hegyeihez érnek, fellángol ellenük Isten haragja, visszafordítja őket, és az Igében azt olvassuk, hogy a zsidó népnek hét éven át nem kell aggódnia a tüzelőanyag miatt, mert az ellenség fegyvereit égetik majd hét éven át. Így nem kell aggódniuk az olajárak miatt sem.

Ahogy Mikeás könyvében is olvashatjuk: „És összezúzol sok népet, szerzeményüket az Úrnak áldozod, vagyonukat az egész föld Urának” (13. vers).

Ezen a ponton Mikeás a jövőből ismét visszatér a jelenbe: „Vagdosd magad össze gyászodban, mert ostromot indítottak ellenünk! Bottal verik arcul Izrael bíróját” (14. vers) – ez a prófécia Jézus Krisztushoz kapcsolódik, és a Máté 26:67-ben teljesedett be. Jézust valóban bottal verték, hogy beteljesüljön az itt található prófécia. A további próféciaik szintén a Messiásra vonatkoznak.

„Te pedig, efráti Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba” (1. vers) –

Ez a prófécia kimondja, hogy a Messiás Betlehemben születik meg. A zsidók éveken keresztül hittek is ebben. Az az igazság, hogy amikor a napkeleti bölcsek megálltak Heródesnél és megkérdezték, hol kell megszületnie a zsidók királyának, Heródes megkérdezte a jeruzsálemi írástudókat, akik azt válaszolták, Betlehemben, mert a próféta ezt írta: „Te pedig, efráti Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen”.

Abban az időben tehát a zsidók hittek abban, hogy valóban Betlehem lesz a Messiás születési helye. Krisztus születése után ez a prófécia többé már nem teljesülhet be, mert Betlehemben már senki sem él Dávid házából. Betlehem mára arab várossá vált. Napjaink rabbijai ezért kénytelenek voltak egy új magyarázattal előállni Mikeás prófeciájára, és azt mondják, hogy ez az ígérés nem is a Messiasra vonatkozik. Pedig az írástudók idejében még a Messiasra vonatkozott, és maguk az írástudók is úgy gondolták, a Messiasnak Betlehemben kell megszületnie!

Ami engem illet, én is inkább a Heródes idejében élt írástudóknak hiszek, mert közelebb álltak az igazsághoz. Betlehem valóban Krisztus születési helye lett. De miután Titus megtámadta a zsidókat i.sz. 70-ben, a zsidók pedig szétszóródtak a világban, Betlehem nem volt többé zsidólakta város – és még ma sem az. Mikeás prófeciája tehát nem teljesülhetne be napjaink Betlehemében, hiszen ott senki nem tudná bebizonyítani, hogy Dávid vérvonalából származik.

A prófécia értelmében tehát Betlehemben kellett megszületni Izráel királyának.

„Származása visszanyúlik a hajdankorba” – ebben a prófeciában azt látjuk, hogy Krisztus mindig is létezett, öröktől fogva – és tudjuk, hogy ezt csak Istenről mondhatjuk el.

Károli fordításában ezt találjuk: „a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van”.

Az „öröktől fogva” kifejezés héber eredetije igencsak érdekes szó. Tulajdonképpen két héber kifejezést is lehetne így fordítani. Az egyik héber kifejezés szó szerint egyfajta holtponthoz jelent. Most próbáljunk meg annyira visszamenni időben a fejünkben, amennyire csak lehet. Azt mondják, a világegyetem 10 milliárd éves – vissza tudtok menni a fejetekben 10 milliárd évet? Fel tudjuk egyáltalán fogni, mennyi az a 10 milliárd év? Kétlem, de legalább számadatként el tudjuk fogadni.

De mi volt még mielőtt a világegyetem létrejött? Milyen messzire tudunk visszakalandozni a múltba a fejünkben? Mivel elménk véges, minél messzebbre próbálunk visszamenni, annál keskenyebbé válik a vonal, amíg el nem jutunk egyfajta holtponthoz – ennél a pontnál tovább képtelenek vagyunk visszamenni. Ez a holtpont – az egyik jelentése annak a héber szónak, amit úgy is szoktunk fordítani: hogy „öröktől fogva”. Ennél tovább már nem mehetünk gondolatban, mert képtelenek vagyunk felfogni.

Létezik egy másik héber kifejezés is, amit szintén „öröktől fogva”-ként szoktunk fordítani. Ez az a szó, ami ebben az igerészben is szerepel – szó szerint azt jelenti: „a holtponthoz túl”. Vagyis képzeljük csak el, hogy gondolatban visszamegyünk az időben egészen addig a bizonyos holtponthoz, sőt még azon is túl! „A kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van” – ő már a holtponthoz túl is létezett.

A János 1:1-ben a következőket olvassuk: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.”

Kezdetben – de az meg mikor volt? Nem tudjuk. A holtponthoz túl. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.”

Majd János így folytatja: „Az Ige testté lett és közöttünk lakott.” Az Ige Betlehemben öltött testet, hogy beteljesüljön a prófécia: „Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúl a hajdankorba, a távoli múltba.” „Csak annyi időre szolgáltatta ki őket, amíg a szülő asszony szül, de megmaradó honfitársai hazatérnek Izráel fiaival együtt” (2. vers).

A Messiást megölték, ezért Isten kiszolgáltatja őket. Bizonyos értelemben Isten feladta Izráelt, most pedig egy olyan időben élünk, amelyben Isten a nemzsidókkal foglalkozik, őket hívja magához Krisztus testébe. Egészen addig így lesz ez, amíg Izráel vajúdni nem kezd, és el nem kezdi keresni a Messiást. Akkor majd Isten újra kiönti kegyelmét és dicsőségét Izraelre.

„*A nyáj elé áll*” – ez a prófécia Krisztusra vonatkozik, illetve Krisztus kapcsolatára Izráellel a királyság korában.

„*A nyáj elé áll, és legelteti az Úr hatalmával, az Úristen fenséges nevével. Akkor nyugodtan élnek, mert hatalma kiterjed a föld határáig*” (3. vers).

Emlékeztek, mit mondott Gábiel Máriának, amikor hírül vitte neki Jézus születését? Gábiel ezt mondta: „*Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd, az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját*” (Lukács 1:32).

Gábiel minden szava egybecsengett az ószövetségi próféciaikkal. „*Ez lesz a békesség!*” – Ő a békesség. Ézsaiás a következőket jövendölte: „*Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!*” (9:5).

Mikeás próféta azt írja róla, hogy Ő a mi békességünk. Pál pedig azt írja az Efezusiakhoz írt levelében, hogy Jézus a mi békességünk, aki lerombolta a falakat Isten és ember között, és mindannyiunkat egyé tett Őbenne. Addig nincs igazi békesség, amíg le nem omlanak a válaszfalak. Ő a mi békességünk, Ő lerombolta a válaszfalakat. Csodálatos próféciaik ezek Jézus Krisztusról!

„*Ha Asszíria országunkra támad*” – ez a prófécia Oroszország utolsó időkben bekövetkező támadására vonatkozik - „*és behatol palotáinkba, hét pásztort állítunk szembe vele és nyolc főrangú embert*” (4. vers). Okkal kérdezheted, vajon kik ezek? Nem tudom – majd megtudjuk, amikor a prófécia beteljesül.

„*Ezek fegyverrel verik le Asszíriát, kivont karddal Nimród országát. Megment, ha Asszíria országunkra támad, és behatol területünkre*” (5. vers). Nemcsak Oroszország támadására utal ez az igevers, hanem valószínűleg az armageddoni csatára is.

„Olyan lesz Jákób maradéka a többi nép között” – ez pedig valószínűleg a 144 000 szolgálatára utal a nagy nyomorúság idején – „mint az Úrtól jövő harmat” – frissítő – „mint a fűre hulló zápor, mert nem emberben reménykedik, nem emberekben bízik” (6. vers). „Olyan lesz Jákób maradéka a nemzetek között, a többi nép között, mint az oroslán az erdő vadjai közt, mint az oroszlánkölykök a juhnyájak közt: amerre jár, tipor és tép menthetetlenül. Kezed ellenfeleidre nehezedik, minden ellenségedet kiirtod” (7-8. vers).

„Azon a napon – így szól az Úr – kiirtom lovaiddat, és elpusztítom a harci kocsikat. Kiirtom országod városait, és lerombolom minden erődödet. Kiirtom varázsszereidet a kezedből, nem lesznek többé jelmagyarázóid. Kiirtom bálványszobraidat és szent oszlopaidat az országból. Nem borulsz le többé kezed csinálománya előtt” (9-12. vers). „Kiszaggatom szent fáidat” – az ilyen szent ligetekben imádták a hamis isteneket - „és elpusztítom városaidat. Az engedetlen népeken pedig lángoló haraggal állok majd bosszút!” (13-14. vers).

Károli fordításában pedig ezt olvassuk: „*És haraggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek*”.

Ez a nagy nyomorúság időszakára utal, melyről Dánielben, illetve a Jelenések könyvében is olvashatunk, sőt maga Jézus is megemlíti.

Szeretném, ha valamit észrevennénk Isten szavaiban a nagy nyomorúsággal kapcsolatban. Kire is önti majd ki Isten haragját és ítéletét? A pogányokra. Vigasztaló tudat, hogy „*az Isten nem haragra rendelt minket*” (1Thessz. 5:9).

Isten a pogányokra önti majd ki ítéletét – olyan mértékben, amire még nem volt példa korábban. Dániel is azt írja, hogy olyan nagy nyomorúság vár a földre, amilyen korábban még nem volt. Jézus pedig azt mondja, hogy olyan nyomorúság közeleg, amilyen soha nem volt, és soha nem is lesz többé. Mindannyian a nagy nyomorúságra utalnak.

Figyeljük meg, hogy abban az időszakban Isten a zsidókat használja majd eszközüül, nem pedig az egyházat. A zsidók házának hűséges maradéka lesz majd az eszköz Isten kezében, hogy bizonyosságot tegyenek róla a nagy nyomorúság idején. Az egyházat Isten ekkorra már kiragadja a világból – mi akkor már Istennel

leszünk dicsőségben, a bárány menyegzői vacsoráján. Áldott az, aki meghívást kap a bárány menyegzői vacsorájára!

Jézus ezt mondta: *„Legyetek tehát éberek és szüntelenül könyörögjete, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt”* (Lukács 21:36).

A Jelenések 5. fejezetében azt látjuk, hogy a trónuson ülő jobb kezében egy könyvet tart – a föld tulajdoni lapját – és egy erős angyal egyszercsak hatalmas hangon kihirdeti: „Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit?”. János sírva fakad, mert sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem bizonyult senki méltónak arra, hogy a pecséteteket feltörje. Akkor a vének közül egy elkezdte Jánost vigasztalni: „Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét.”

Majd János ezt írja: *„És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek, hét szarva volt, és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre. A Bárány odament, és átvette a könyvét a trónuson ülő jobb kezéből, és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt – mindegyiknél hárfa volt és aranycsésze, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek -, és új éneket énekeltek ekképpen: Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből, és királlyá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön”* (Jel. 5:6-10).

Isten Fia előtt akarok én is állni! Nem akarok idelent maradni, ahol Isten majd kiönti haragját a pogányokra. Ott akarok én is állni Isten gyermekeivel a trón előtt!

„Hallgassátok meg, amit az Úr mond! Szállj perbe a hegyekkel, hadd hallják meg a hangodat a halmok! Halljátok meg, hegyek, az Úr párbeszédét, ti is, ősrégi alapjai a földnek! Mert pere van népével az Úrnak, törvénykezni akar Izráellel” (1-2. vers).

„Én népem” – mindezek után még mindig saját népének nevezi őket – *„mit vétettem ellened mivel bántottalak? Felelj nekem!”* (3. vers).

Látjátok, hogy könyörög Isten az ő népéhez? „Mi rosszat tettem? Mivel bántottalak benneteket? Mondjátok meg!”.

„Hiszen kihoztalak Egyiptom földjéről, kiváltottalak a szolgaság házából” – kihoztalak benneteket a megkötözöttségéből és a rabszolgasorból - „Elküldtem Mózes, Áront és Mirjámot, hogy vezessenek. Én népem, emlékezz csak! Mit tervezett Bálák, Moáb királya, mit válaszolt neki Bálám, Beór fia, és mi történt Sittimtől Gilgálig? Akkor megismered az Úr igaz tetteit!” (4-5. vers).

Isten azt mondja, hogy olvassák csak el Bálám próféciáit. Amikor Bálák megparancsolta Bálámnak, hogy átkozza meg Isten népét, Bálám szájából áldás ömlött: „Milyen szépek a te sátraid, Jákób, hajlékaid, ó Izráel!”.

Bálám hirdetni kezdte Isten népének dicsőségét, Bálák király pedig egyre csak csitította, hiszen azért bérelte fel Bálámot, hogy megátkozza a népet, ne pedig áldja!

Isten itt Mikeásban azt mondja népének, hogy lapozzanak csak vissza az Igében, és olvassák el, mit mondott akkor Isten az ő népéről. Olvassák csak el az ott található áldásokat!

Isten nekünk is azt mondja, hogy olvassuk el, így amikor este hazatértek, olvassátok el Bálám Izráelre vonatkozó próféciáit Mózes negyedik könyvében! „Ó, én népem, emlékezzetek arra, amit Bálámon keresztül kijelentettem!” – kiált az Úr. „Hogy megláthassátok, milyen igazságosan bántam veletek!”.

„Mivel járuljak az Úr elé? Hajlongjak-e a magasságos Isten előtt? Talán égőáldozattal járuljak elébe, esztendő borjakkal?” (6. vers). „Hogyan közelíthetek Istenhez?” – kérdezi a próféta. „Talán kedvét leli az úr a kosok ezreiben, vagy az olajpatakok tízezreiben? Talán elsőszülöttemet áldozzam bűnömért, drága gyermekemet vétkes életemért?” (7. vers).

Ajánljam fel testem gyümölcsét lelkem bűnéért? Tulajdon gyermekemet ajánljam fel Istennek? Mit tegyek? Mit vár tőlem Isten? És a próféta így válaszol:

„Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel” (8. vers – Károli).

Most valószínűleg azt gondolod, hogy ez nem hangzik rosszul, de nézd csak meg még egyszer! Isten azt kéri, hogy igazságosan cselekedj – vajon mindig azt tetted, ami helyes? Mindig őszinte és tisztességes voltál? Soha nem csaltál? Soha nem titkoltad el az igazság egy részét? Hát igen, ezt ki is húzhatjuk a listáról!

De mi van a következővel – szeresd az irgalmasságot. Vajon tényleg szereted az irgalmasságot? Vajon szeretsz egyszerűen csak megbocsátani és azt mondani, rendben, felejtsek el, nem számít? Vagy inkább visszavágsz, és egyre csak azt hajtogatod: „Ezt még visszakapja, ha addig élek is!”.

Harmadsorban pedig arra kér bennünket Isten, hogy alázatosan járjunk vele. *„Hat dolgot gyűlöl az Úr, sőt hét dolog utálatos előtte”* (Péld. 6:16). És mi szerepel elsőként a listán: *„A kevély szemek”* (17. vers – Károli).

Az Úr ezt mondja: *„Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság”* (Péld. 16:18).

Isten gyűlöl az emberi büszkeséget. Isten arra vágyik, hogy alázatosan járjunk vele. Ezt kéri, ehhez ragaszkodik. De én elbuktam – nem jártam alázatosan, nem szerettem az irgalmasságot, nem cselekedtem helyesen – mit kér tőlem Isten? Ezer kost, vagy olajpatakok tízezreit? Mit adhatnék én Istennek? Mit kér tőlem Isten? Nem kér sem ezer áldozati kost, sem olajpatakok tízezreit. Ehelyett inkább így szól:

„Megmutattam neked a helyes utat – cselekedj igazságosan, szeresd az irgalmasságot és járj alázatban.” „De Uram, én még erre sem vagyok képes! Akkor mégis mit kérsz tőlem?”.

Jézust is megkeresték ezzel a kérdéssel: *„Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?”* (János 6:28). Jézus pedig így válaszolt: *„Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött”* (29. vers). Rendben, ezt meg tudom tenni! „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

Isten tőlünk is azt kéri ma este, hogy higgyünk az ő fiában, Jézus Krisztusban mint Urunkban és Megváltónkban. Ha te hitedet Jézus Krisztusba veted, ő beköltözik az életedbe, és megadja az erőt, hogy igazságosan cselekedj. Átformálja a szívedet,

és szeretni fogod az irgalmasságot. És ahogy rátekintesz, nem leszel többé kevély – alázatosan jársz majd Istened előtt. Ezt kéri tőlünk Isten.

A próféta felkiált, mit kér tőle Isten, mit tegyen? Az Úr pedig válaszol: „Megmutattam neked, ó ember, mi a helyes. Ezt kérem tőled.”

„Az Úr hangosan kiált a városnak – és üdvös dolog félni az ő nevét -: Engedelmeskedjétek a vesszőnek, és annak, aki azt rendelte! Még mindig van bűnös ház bűnös kincsekkel tele, és van átkozott, hamis véka!” (9-10. vers). „Jóváhagyhatom-e a hamis mérleget és a zacskóban levő hamis súlyokat?”

Olvastam egyszer egy pékről, aki Angliában beperelt egy farmert. Azzal vádolta, hogy a farmer egyre kevesebb vaját ad neki, pedig mindig egy kilót kér és fizet. A pék azt állította, hogy amikor először vásárolt a farmertől egy kiló vaját, az tényleg egy kiló volt, most azonban már kevesebb vaját kap ugyanazért az árért!

A farmer ezt válaszolta a bírónak saját mentségére: „Uram, nekem otthon csak serpenyős mérlegem van, abban mérem ki a vaját, mégpedig úgy, hogy a másik serpenyőbe a pék egykilós kenyerét teszem viszonyítási alapul!”.

Isten ebben az ígérésben elmondja, hogy mennyire utálatos előtte a hamis mérleg hamis súlyokkal. A serpenyős mérlegeken korábban nagy előszeretettel használtak hamis súlyokat – egy bizonyos súlyt használtak vásárláshoz, és egy teljesen másikat az eladáshoz. Isten viszont azt mondja, hogy gyűlöli az ilyeneket!

Milyen orvul megszegjük ilyenkor Isten törvényét, pedig Jézus azt mondta, hogy úgy szeressük felebarátunkat, mint saját magunkat. Milyen komolyan megszegjük a törvényt, ha becsapjuk és megrövidítjük felebarátunkat.

„Hiszen gazdagságuk csupa rablott holmi, a város lakói hazugságot beszélnek, csalárd nyelv van szájukban” (12. vers).

Mennyire igaz ez! Ha valaki átadja magát testies vágyainak, eszik ugyan, de soha nem lakik jól.

„Pedig én már elkezdtelek verni téged, és pusztítani vétkeid miatt. Eszel majd, de nem laksz jól, hanem éhen maradsz. Ha félreraksz is, nem mented meg, mert amit meg akarsz menteni, fegyver martalékává teszem” (13-14. vers). „Vetni fogsz,

de nem aratsz” – valaki más fogja learatni munkád gyümölcsét - „sajtolsz olajbogyót, de nem kened magad olajjal, mustot is préselsz, de nem iszol bort. Omri szokásaihoz ragaszkodtok, Aháb házának cselekedeteihez”.

Omri és Aháb Izráel két gonosz királya volt, akik utálatos és bűnös dolgokba vezették a népet.

„És az ő tanácsaik szerint éltek. Ezért pusztasággá teszem az országot, lakóira pedig iszonyodva néznek, a népek gyalázkodását kell elviselniük” (15-16. vers).

Az angol fordításban azt olvashatjuk, hogy a népek rájuk sziszegtek, ami a mélységes megvetés jele volt. Isten tehát azt mondja népének: ők is megvetés tárgya lesznek. Rájuk sziszegnek, amikor meglátják őket az emberek.

Meglehetősen idegesítő, amikor valaki ezt teszi velünk! A zsidók mind a mai napig gyakorolják ezt – rám is sziszegtek már Izraelben, például amikor az egyik árus portékáját nem akartam megvásárolni. Sőt nemcsak sziszegnek, hanem köpnek is! Ez is a mélységes megvetés jele. Abban a kultúrában, ha meg akarják mutatni valakinek, hogy mennyire gyűlölnek, azt leköpi. Persze nekünk is megvannak ebben a kultúrában a megfelelő eszközeink megvetésünk kifejezésére, csak azok épp másfélék.

„Jaj nekem, mert úgy jártam, mint mikor valaki gyümölcsöt akar szüretelni, de nincs ehető fürt, sem korai füge, amire vágyódott. Kivesztek az országból a hívek, nincs becsületes ember. Alattomban mindnyájan vért ontanak, hálóval vadásznak egymásra. Jól használják kezüket a rosszra: a vezető ember követelőzik, a bíró fizetésre vár, a főrangú ember kimondja, mit kíván, és csak csúrik-csavarják az ügyeket” (1-3. vers) – mert olyan fontos ember, hogy megkap mindent, amit csak kér. A bíró pedig kenőpénzre vár.

„Aki a legjobb köztük, olyan, mint a túskebokor, a legbecsületesebb is olyan, mint a tövisbokor. De eljön büntetésed napja, amelyet őrállóid láttak akkor lesz majd zűrzavar!” (4. vers) . Lehet, hogy most a sárba tiprod Isten törvényét, de eljön majd büntetésed napja.

„Ne higgyetek a barátoknak, ne bízzatok a jó ismerősben, még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, hogy mit mondasz! Mert a fiú gyalázatosan bánik

apjával, a lány anyja ellen támad, a meny az anyósa ellen, az embernek saját háza népe is ellensége” (5-6. vers) – Jézus is idézte ezt.

„De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem” – az egész helyzet olyan kilátástalan, egyetlen reménységem, hogy az Úrra tekintek! „De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem! Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom” (7-8.vers).

„Az Úr haragját kell hordoznom” – az Úr haragja az Ószövetségben mindig az eljövendő nagy nyomorúságra történő utalás– „mert vétkeztem ellene. De majd ő intézi peremet, és igazságot szolgáltat nekem. Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában” (9. vers). „És így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: Eljön Sionból a Megváltó, eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából” (Róma 11:26).

Csodálatos pillanat lesz, amikor Sion vajúdni kezd, és imáin keresztül elhozza Jézus Krisztus visszatérésének napját.

„Látja majd ezt ellenségem, és szégyen borítja el, bár most ezt kérdezi tőlem: Hol van az Úr, a te Istened? Saját szememmel látom majd, amikor összetapossák, mint az utca sarát. Eljön a nap, amikor felépítik falaidat, azon a napon szélesre tágul a határ. Azon a napon jönnek majd hozzád Asszíriából és Egyiptom városaiból, Egyiptomból és az Eufrátesz mellől, a tengereken át, a hegyeken át, bár pusztá volt az ország, lakói miatt, tetteik gyümölcseképpen. Pásztorold botoddal népedet, tulajdon nyájadat, amely elhagyatva élt az erdőben, termékeny földön! Hadd legeljenek Básánban és Gileádban, mint a régi időkben! Csodás dolgokat mutatok neked, mint amikor kijöttél Egyiptomból” (10-15. vers).

Mint amikor Isten kivezette őket Egyiptomból, megóvta őket, kettéválasztotta előttük a Vörös-tengert, ugyanúgy Ő most is csodálatos dolgokat visz majd véghez népe között.

„Látják majd ezt a népek és szégyenkeznek” – amikor Isten elpusztítja a támadó orosz seregeket, „Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr” (Ezékiel 38:23). Ezt tette akkor is, amikor kiszabadította népét Egyiptomból.

„Látják majd ezt a népek és szégyenkeznek, elvesztik minden erejüket, kezüket szájukra teszik, füleik megsüketülnek, port nyálnak, mint a kígyó, mint a föld férgei, reszketve jönnek elő rejtekhelyükről, rettegve folyamodnak Istenünkhöz, az Úrhoz, és félnek majd tőled is” (16-17. vers) –

A nagy nyomorúság idején az emberek majd könyörögnek a hegyeknek és a szikláknak, hogy essenek rájuk, és rejtse el őket a Bárány elől, mert elérkezett haragjának napja. Az emberek reszketve jönnek majd elő rejtekükből.

De Istennek hála, nekünk már nem kell itt lennünk a nyomorúság időszakában! Ha viszont itt leszek, amikor nukleáris katasztrófa éri a földet, nem kezdek majd el rohanni, hogy valamiféle földbe vájt üregbe rejtőzzek. Inkább megpróbálom kitalálni, hol robban az atombomba, és odaállok egyenesen alá. Inkább választom ezt, mint azt a szörnyűséges nyomorúságot, ami azokra vár, akik egy atomcsapás után próbálnak új életet kezdeni, és egyáltalán életben maradni egy olyan földön, ami szinte teljesen elpusztult. És gondoljunk csak arra, hányan fognak utána még lassú halált halni az őket ért sugárzás miatt. Ez nem nekem való!

„Port nyálnak, mint a kígyó, mint a föld férgei, reszketve jönnek elő rejtekhelyükről” – képzeljétek csak el, ahogy az emberek férgékké alacsonyodnk, mert nem engedelmeskedtek Istennek, sőt felláztak Isten ellen. Mindez azért, mert a humanizmus eszméjének értelmében az ember önmagát helyezte legmagasabbra. Letaszította Istent a trónról és maga ült a helyébe.

Nézzétek csak, mit művelnek az emberek a világ trónján ülve! Megpróbálják letaszítani Istent a trónról, megpróbálják kiszorítani Istent az oktatásból, a nemzeti életünkből, és embereket igyekeznek Isten helyébe a trónra állítani. Hirdetik, hogy az ember az evolúció legmagasabbrendű produktuma, ezért pedig mindenek felett áll – véletlenek sorozatának végterméke, nem pedig Isten teremtése, így hát nem is tartozik felelősséggel Istennek.

Napjainkban az ember ül az Istent megillető trónon, és vegyük csak észre, hogy hova vezet mindez! Az önmegsemmisítés felé. De mi van akkor, ha valóban elpusztítjuk a földet egy nukleáris katasztrófával?

Mit számít ez annak, aki el sem ismeri Istent: „Merő véletlen, hogy megjelentünk a földön, és ugyanilyen véletlenszerűen is távozzunk majd!” – mondják. „Ugyan ki mondhatná, hogy ez vagy az gonosz, hiszen minden relatív! Vagyis ha az én életbemaradásomhoz fontos, hogy egy egész népcsoportot kiirtsak, ugyan ki mondhatná, hogy helytelenül cselekszem? Hiszen nem létezik egy egyetemes, alapvető jó!”.

Ez a fajta egzisztencialista gondolkodásmód, illetve ez a humanizmus teremtett megfelelő lehetőséget Hitler felemelkedésére is – minden különösebb lelkiismeret-furdalás nélkül sterilizáltak embereket, irtották a zsidókat és a keresztényeket, hiszen Hitler paranoiája nemcsak a zsidók ellen irányult. A zsidók mellett keresztények ezreit ölték meg a gázkamrákban Németországban. De ugyan ki mondhatná, hogy ez helytelen volt, ha az egzisztencializmus képviselőinek igaza van? Akkor nyugodtan halálra lehet éheztetni tízmillió embert Kínában, hogy legyen elég pénz az új köztársaságra. Akkor több millió orosz el lehet pusztítani Ukrajnában, mert ez jót tesz a társadalomnak. Ilyenkor az állam az isten, Cézár az úr! Az ember ül a trónon. Az emberek azonban féreggé teszik magukat, úgy kúsznak majd elő rejtekhelyükről.

„Rettegve folyamodnak Istenünkhöz, az Úrhoz, és félnek majd tőled is” (17. vers).

A következő verset nagyon szeretem: *„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad” (18. vers).*

Isten tehát visszafogadja majd ezt a népet – sőt, még mindig saját népének tekinti őket, még mindig így utal rájuk!

„Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket” – Izráel népére utal – „a tenger mélyér dobja minden vétkünket! Hűségesen bánsz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámmal, ahogyan megesküdtél őseinknek a régi időkben” (19-20. vers).

Isten megtartja az atyáiknak tett ígéretét! Milyen biztos a próféta Isten adott szavában – tudja, hogy Isten megteszi, amit megígért.

És így is van! Milyen dicsőséges Isten! Ki lenne Istenhez fogható, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe büntetését! Ki lenne Istenhez fogható, aki ismét helyreállítja népének dicsőségét, és aki az irgalomban leli örömét!

Atyám, köszönjük, hogy ilyen Istenünk vagy. Köszönjük, hogy az irgalomban leled örömet, és nem akarsz, hogy bárki is elveszen, hanem hogy mindenki megtérjen. Ezért pedig olyan türelmes és gyengéd vagy velünk! Szereteteddel magadhoz vontál bennünket, hogy közösségben lehessünk veled – milyen csodálatos, mennyire drága is ez a közösség Istennel!

Urunk, mennyi előnyünk származott már a veled való kapcsolatunkból! Micsoda áldást hozott már az életünkbe, hogy veled járunk!

Urunk, segíts nekünk, a te Szentlelked által, hogy mindazzá váljunk, akivé tenni szeretnél bennünket, és azt tegyük, ami kedves előtted.

Jézus nevében, ámen.

Az Úr legyen veletek, legyen egy csodálatos hetetek! Az Úr vigyázzon rátok és őrizzen azoktól a gonoszságoktól, amik egyre inkább eluralkodnak világunkon. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélekkel való édes közösség kíséreljen benneteket egész héten, ahogy vele és érte éltek.